

[Bertel Dahlgaard.]

højkonjunktur ind, som vi endnu lever under, og samtidig gennemførtes arbejdsoverenskomster, som øgede købeeften her i landet med 300-400 mill. kr. Det radikale venstre opfordrede da her i folketinget i meget stærke ord til at imødegå denne udvikling. Vi sagde, at det øgede forbrug, der nu ville sætte ind, måtte modsvares af, at staten satte sit forbrug ned, og vi stillede derfor forslag om, at der sparede 150 mill. kr. til de militære anskaffelser og kaserneanlæg, samt at frigørelsen af 115 mill. kr. af Marshallhjælpen, der i det væsentlige var bevilget til uproduktive formål, skulle standses. Begge forslag forkastedes af venstre, de konservative og socialdemokraterne i forening, og den udvikling, det radikale venstre havde advaret imod, fortsatte da med forringelse af valutabeholdningen.

Jeg minder om disse begivenheder i 1954, fordi det radikale venstre ud fra samme synspunkter som dengang nu må gentage, at når det private forbrug sættes op, må statens forbrug sættes ned. Allerede nu i foråret stillede vi derfor her i tinget forslag om militære besparelser på 100 mill. kr. og krævede civile besparelser på andre 100 mill. kr. Vi fik ikke støtte hverken fra venstre eller det konservative folkeparti. I løbet af de forløbne 6 måneder er man nu endelig gået med til militære besparelser på 50 mill. kr., men gennem alle sommerens forhandlinger er man kun nået til enighed om 40-50 mill. kr.s civile besparelser i år og kun ca. 25 mill. kr.s civile besparelser for det kommende år — og det trods de snese af spareartikler, der er skrevet i venstres og de konservatives blade. Jeg kan forsikre, at det går ikke, hvis man ikke tager sig sammen. Hvorfor skal vi altid komme bagefter?

Folkepensioneringens finansiering forudsætter tillige varige besparelser på i hvert fald 100 mill. kr. For os at se kan venstres og de konservatives nølen kun forklares ved, at de to partier er lammede, fordi de må holde sammen om, at besparelserne så godt som ikke må berøre de militære bevilgninger, men modstanden her må nu snart falde. Det står jo faktisk klart for alle herinde, at den for den kommende tids beskæftigelse og produktion nødvendige kapital-

investering ikke vil være mulig, så længe der hvert år drages 1 milliard kroner og 40 000 mand bort fra produktion og opsparing til uproduktiv anvendelse. Eller tror man virkelig, at venstre og de konservative sammen med socialdemokratiet kan fortsætte modstanden mod den militære tjenestetids nedsættelse, efter at Adenauer og NATO faktisk har accepteret 12 måneders tjenestetid for Vesttysklands vedkommende? Arbejdet i det militærpolitiske udvalg og i forsvarsstyrelsen må nu bringes til afslutning og gardinerne rulles op.

Måned efter måned er der da gået af indeværende finansår, uden at væsentlige besparelser er sat i kraft. Det betyder, at vi ikke engang når frem til i alt 100 mill. kr.s besparelser i indeværende finansår, medens vi burde have nået mindst 200 mill. kr. Det betyder atter, at indeværende finansårs overskud vil blive mindst 250 mill. kr. mindre end sidste års overskud, og at overskuddets bidrag til statens finansieringsbehov bliver tilsvarende mindre. Med dette resultat for indeværende finansår må det radikale venstre skønne, at der må nås frem til besparelser for næste finansår på i hvert tilfælde 300 mill. kr. Kan der ikke skabes enighed om beløb af omtrent denne størrelsesorden, vil vi foranledige, at det kommer til at ligge klart, hvem der bærer ansvaret for den risiko, vi udsætter os for.

Danmark er i dette øjeblik deltager i en vesteuropæisk højkonjunktur. Virkningerne heraf kan vi ikke unddrage os, og byrderne ved, at Danmark ensidigt rammes, når råstofpriser iler foran stigninger på vore eksportvarer, må vi bære, men vi må i vor økonomiske politik hindre, at inflationen udefra forstærkes herhjemme. Vi må meget snart over for offentligheden have klarlagt, om der her i folketinget er en fast vilje til at bruge det økonomiske middel, der hedder nedsættelse af statens forbrug, eller om man har andre veje at anvise. Uklarheden kan ikke fortsætte.

Må jeg sige, at det gjorde mig meget ondt, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen i dag i sin tale stort set kun havde kritik og atter kritik, men ingen konkrete eller positive anvisninger eller forslag til fremsætte. Med min kendte sympati for det ærede medlem tør jeg måske sige, at jeg